

Шкевич і просить предсідателя, щоби позволив ему сказати лару слів в німецькій мові. Все що він сказав було: Гофмайстер Штірмер! Сей сарказм так припав кожному, що ціла Дума на городила Мілюкова живими оплесками. Мову Мілюкова не допущено до преси, але она зробила свою роботу.

ТРАГЕДІЯ СМЕРТИ.

Грудня 15-го запрошено Распутіна на вечеру до чудової палати князя Юссупова. Сі, що запрошували, знали, що Распутін піде лиш там, де в товаристві будуть гарні жінчини. Проте сказано ему, що якась молода жінчина, котра бажає поки що затримати своє ім'я в тайні, хоче бачитись з ним. Самий князь Юссупов привитає гостя, бо і на вечері не буде ніхто більше лиш він і та жінчина.

В дійсности в горішній кімнаті палати зібрались: князь Юссупов, архикнязь Дмитрій (котрого цариця уважала убійником Распутіна), депутат правиці Пуришкевич, Павло Степанов, славна російська танцерка С. і норса, котра відтак виїхала до Лондону. Ся власне подає се оповіданє про смерть Распутіна, задержуючи поки що своє ім'я в тайні тому, що бажає по війні вернути назад в Росію.

Вибіла одинайцята година. Се був драматичний вечер. Всі ожидали Распутіна, а він не приходив.

Князь пішов до телефону і зателефонував до хати Распутіна.

Відповідь була, що "отець" пішов до когось на вечеру ще з вечера.

Чи він прийде? Чи дасть ся зловити в лапку таку рішучу і так осторожно прилагоджену?

Мінути ставали годинами для малого товариства. Почали навіть сумніватись, чи не остеріг хто старого розбишаку, бо шпівнів мав він скрізь.

Двайцять минут по одинайцятій надіхав автомобіль. Князь Юссупов привитав гостя в дверях. Распутін скинув з себе дороге соблоове футро. На ній шовкова попівска реверенда, на шиї перевішений золотий хрест прикрашений дорогими жемчугами. Скинувши кальоші з чобіт почав Распутін розглядатись по палаті.